

RETTEEN I RANDERS DOM

afsagt den 1. december 2020

Sag BS-7877/2017-RAN

A
(advokat Henrik Ejlersen)

mod

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Sara Due Ilsøe)

Denne afgørelse er truffet af kst. dommer Marie Louise Boel Ubbesen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 22. august 2017. Denne dom er afsagt efter delhovedforhandling af spørgsmålet om, hvorvidt kravet på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. december 2015 til 1. juli 2019 er indbragt for retten rettidigt, og om der i bekræftende fald foreligger sådanne særlige undskyldende omstændigheder, der giver anledning til at se bort fra en overskridelse af søgsmålsfristen.

Sagsøgeren, A har fremsat påstand om, at afvisning nægtes.

Sagsøgte, Ankenævnet for Patienterstatningen, har fremsat påstand om at sagen afvises.

Spørgsmålet om sagens afvisning er udskilt til særskilt behandling, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Ankenævnet for Patienterstatningen traf den 8. marts 2017 afgørelse om at tiltræde Patienterstatningens afgørelse af 27. april 2016, vedrørende den skade

A pådrog sig i forbindelse med en behandling på hospital 1 den 14. marts 2014 og frem. Det fremgik af afgørelsen, at A ikke havde ret til godtgørelse for varigt mén samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab. Det fremgik endvidere, at sagen kunne indbringes for retten inden 6 måneder efter, at afgørelsen var meddelt.

I stævning dateret den 22. august 2017 nedlagde A påstand om, at Ankenævnet for Patienterstatningen skulle tilpligtes at anerkende, at han havde ret til godtgørelse for varigt mén og erstatning for erhvervsevnetab. A

anførte til støtte for sin påstand blandt andet, at han på grund af fejlbehandling stadig var uarbejdsdygtig, hvorfor han havde ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Den 11. november 2019 frafaldt A påstanden om krav på erstatning for erhvervsevnetab. Han tog i samme processkrift forbehold for at udvide sin påstand til tillige at omfatte yderligere krav på tabt arbejdsfortjeneste efter den 30. november 2015.

Den 12. august 2020 traf Ankenævnet for Patienterstatningen afgørelse om, at sagen blev genoptaget og ændre Patienterstatningens afgørelse af 27. april 2016, således at det varige mén blev fastsat til i alt 5 % og godtgørelsen forhøjet til 40.851 kr. mere end tilkendt af Patienterstatningen.

I processkrift 3 af 13. august 2020 frafaldt A sin påstand om at blive tilkendt yderligere godtgørelse for varigt mén og nedlagde påstand om, at Ankenævnet for Patienterstatningen skulle anerkende, at han havde ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 30. november 2015 – 1. juli 2019, subsidiært for en kortere periode, samt sagen hjemvist til fornyet behandling.

Parternes synspunkter

A har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Nærværende sag er oprindelig anlagt den 22. august 2017 med påstand om, at sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøger har ret til godtgørelse for varigt mén samt erstatning for erhvervsevnetab.

Ifølge stævningen skyldes søgsmålet, at sagsøgte havde afvist at anerkende sagsøgers ret til krav på godtgørelse for varigt mén, erhvervsevnetabserstatning samt yderligere krav på tabt arbejdsfortjeneste.

Efter opfordring i sagsøgte svarskrift og duplik til at ændre påstanden, blev sagsøgers påstand i processkrift 1 af 8. marts 2018 endelig korrigeret til en påstand om, at sagsøgte skulle tilpligtes at anerkende, at sagsøger havde ret til en mén godtgørelse på 8% samt erstatning på erhvervsevnetab på 70%.

Ved sagens anlæg blev til støtte for den nedlagte påstand (stævningen side 5, 6. "at") gjort gældende, at sagsøgers erhvervsevne pr. 1. december 2015 er nedsat med minimum 15%, da det dengang måtte stå klart, at sagsøger ikke kunne varetage et arbejde og at sagsøger derfor havde ret til erhvervsevnetabserstatning med renter fra den 1. december 2015.

Ifølge EAL § 2, stk. 1, sidste punktum, ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, indtil det må antages, at skadelidte ville lide et erhvervsevnetab på 15% eller derover og det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Da det på tidspunktet for sagens anlæg var sagsøgers klare og begrundede opfattelse, at det var muligt midlertidigt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne pr. 1. december 2015, var der ved sagsanlæg ikke grundlag for også at kræve tabt arbejdsfortjeneste efter denne dato.

Af praksis på området, der støtter sagsøgers synspunkt, kan henvises til Højesterets dom i sag U2019.4248H.

I den nævnte afgørelse fandt retten, at sagsøgers krav på tabt arbejdsfortjeneste ophørte fra den dato, hvor det var muligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne (dommens præmisser side 2, 8. afsnit, sidste punktum).

Grundlaget for yderligere krav på tabt arbejdsfortjeneste opstår således først, efter sagen er anlagt og hvor det står klart, at behandlingsskaden ikke som forudsat og begrundet ved sagsanlæg har udløst et erhvervsevnetab på 15%.

Da krav på tabt arbejdsfortjeneste efter den 30. november 2015 først opstår efter sagsanlæg, gøres det gældende, at kravet ikke med rimelighed har kunnet gøres gældende inden søgsmålsfristens udløb, på hvilket grundlag det fastholdes, at kravet er fremsat rettidigt.

Sagsøgte har derudover bestridt, at det forhold, at man nu har anerkendt et varigt mén på 5% ikke dokumenterer, at der er den fornødne årsagssammenhæng mellem det nu fremsatte krav på tabt arbejdsfortjeneste og den anerkendte patientskade.

Vedrørende bevis for årsagssammenhæng mellem patientskaden og kravet for tabt arbejdsfortjeneste kan henvises til afgørelsen U2013.508H, hvor Højesteret til støtte for et krav på tabt arbejdsfortjeneste fandt det tilstrækkeligt, at sygeforløbet bevismæssigt var udløst af patientskaden og at denne var medvirkende årsag til sygeforløbet.

I nærværende sag gøres det tilsvarende gældende, at det bevismæssigt kan lægges til grund, at sygeperioden er udløst af patientskaden og at patientskaden har være medvirkende årsag til hele sygeforløbet.

Afvises kravet med den begrundelse, at kravet – som påstået af sagsøgte – burde være fremsat indenfor 6 måneder fra afgørelse af 8. marts 2017, bilag 9, vil sagsøger være afskåret fra at få prøvet, i hvilket omfang en méngrad på 5% (modsat tidligere under 5%) udløser et yderligere krav på tabt arbejdsfortjeneste.

I henhold til ovennævnte gøres det sammenfattende gældende, at sagsøgers yderligere krav på tabt arbejdsfortjeneste, der først med rimelighed har kunnet gøres gældende under retssagen, er afbrudt ved sagsanlæg inden søgsmålsfristens udløb.

Det bestrides, at der som påstået af sagsøgte, er grundlag for afvisning.
..."

Ankenævnet for Patienterstatningen har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Det fremgår af klage- og erstatningslovens § 58 d, stk. 2, at indbringelse af Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelser skal ske inden 6 måneder fra, at afgørelsen er meddelt. Ankenævnets afgørelse om tabt arbejdsfortjeneste blev truffet den 8. marts 2017 (bilag 9).

I praksis er bestemmelsen fortolket således, at såfremt en afgørelse fra ankenævnet omfattet flere krav, skal det enkelte krav indbringes for retten inden 6 måneder fra, at afgørelsen er meddelt. Der henvises til Vestre Landsrets dom af 28. januar 2005, som er vedlagt ulitreret.

I sagen havde Patientskadeankenævnet (nu Ankenævnet for Patienterstatningen) truffet afgørelse vedrørende godtgørelse for varigt mén og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. I stævningen var der alene nedlagt påstand vedrørende afgørelsen om godtgørelse for varigt mén, men der blev taget forbehold om "at fremkomme med yderligere påstande og anbringender". Først ved et senere processkrift modtaget i landsretten ca. 8 måneder efter søgsmålsfristens udløb, nedlagde sagsøger påstand om tabt arbejdsfortjeneste. Landsretten fandt herefter, at sagsøger var afskåret fra at få prøvet påstanden om tabt arbejdsfortjeneste.

A kan på tilsvarende vis alene få prøvet de forhold, han inden søgsmålsfristens udløb havde nedlagt påstand om, og dermed den del af afgørelsen, der vedrørte fastsættelsen af varigt mén og erhvervsevnetab.

Han kan derimod ikke efter fristens udløb inddrage spørgsmålet om tabt arbejdsfortjeneste ved at nedlægge en ny påstand herom, og den i processkrift 3 af 13. august 2020 nedlagte påstand skal derfor afvises, da søgsmålsfristen for indbringelse for byretten udløb den 8. september 2017, jf. klage- og erstatningslovens § 58 d, stk. 2.

A har med henvisning til Højesterets dom af 30. september 2019, trykt i U2019.4288H, gjort gældende, at:

"Da det på tidspunktet for sagens anlæg var sagsøgers klare og begrundede opfattelse, at det var muligt midlertidigt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne pr. 1. december 2015, var der ved sagsanlæg ikke grundlag for også at kræve tabt arbejdsfortjeneste efter denne dato."

Det bestrides.

Højesterets dom af 30. september 2019 er ikke relevant i nærværende sag, allerede fordi denne sag i modsætning til Højesterets dom angår prøvelsen af en myndighedsafgørelse.

Efter ankenævnet den 8. marts 2017 (bilag 9) traf afgørelse om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden fra den 1. december 2015 og fremefter, var der etableret et prøvelsesgrundlag for kravet om tabt arbejdsfortjeneste, og derved også grundlag for, at A på tidspunktet for retssagens anlæg den 22. august 2017 nedlagde en (eventuel subsidiær) påstand herom, jf. klage- og erstatningslovens § 58 d, stk. 1.

Praksis efter klage- og erstatningslovens § 58 d, stk. 2, om fristen for at indbringe ankenævnets afgørelser er streng. Som eksempel herpå kan Vestre Landsrets dom af 18. januar 2000 (FED2000.162), Østre Landsrets dom af 31. januar 2003 (FED2003.278), Østre Landsrets dom af 20. januar 2006 (FED2006.23), Vestre Landsrets kendelse af 19. marts 2010 (vedlagt ulitreret) og Retten i Sønderborgs dom af 27. februar 2013 (vedlagt ulitreret) fremhæves.

Ved dom af 18. januar 2000 afviste Vestre Landsret sagsøgerens krav, fordi sagsøgeren fejlagtigt udtog stævning mod amtet, og fejlen først blev berigtiget efter udløbet af fristen for indbringelse af nævnets afgørelse, mens Østre Landsret ved dom af 31. januar 2003 afviste sagsøgerens krav, da sagen blev anlagt to dage efter søgsmålsfristens udløb. Tilsvarende afviste Østre Landsret ved dom af 20. januar 2006 et søgsmål mod ankenævnet anlagt tre dage efter udløbet af søgsmålsfristen uanset, at der inden for fristen var anlagt sag mod Patientforsikringen, og Retten i Sønderborg afviste ved dom af 27. februar 2013 sagsøgerens krav, da søgsmålsfristen var overskredet med én dag.

I Vestre Landsrets kendelse af 19. marts 2010 kunne hverken det forhold, at den kærende havde bedt ankenævnet revurdere sagen, det forhold, at ankenævnet havde meddelt, at sagen blev stillet i bero på afventning af yderligere oplysninger, eller det forhold, at ankenævnet i forbindelse hermed ikke gjorde opmærksom på, at genoptagelsesansøgningen ikke afbrød søgsmålsfristen, føre til, at der kunne ses bort fra den betydelige overskridelse af søgsmålsfristen på ca. 13 måneder.

I de pågældende sager blev sagsøgernes krav afvist uanset, at sagsøgerne herved blev afskåret fra at få prøvet ankenævnets afgørelser af domstolene.

A har ikke godtgjort, at der foreligger sådanne særlige undskyldende omstændigheder, der giver anledning til at se bort fra overskridelsen af søgsmålsfristen på næsten 3 år.

Hverken det forhold, at ankenævnet ved afgørelsen af 12. august 2020 (bilag 15) vurderede, at A har et varigt mén på 5 % eller det forhold, at han ved retssagens anlæg mente, at det var muligt at skønne over hans erhvervsevnetab pr. 1 december 2015, hvorfor han ikke var berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra den dato, kan tillægges betydning.

Det forhold, at A har et varigt mén på 5 % dokumenterer ikke, at der er den fornødne årsagssammenhæng mellem det nu frem-

satte krav på tabt arbejdsfortjeneste og den anerkendte patient-skade, ligesom ankenævnet den 8. marts 2017 (bilag 9) havde truffet afgørelse om både tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab, hvorfor der var prøvelsesgrundlag for begge spørgsmål, da A anlagde retssagen.

Det bemærkes endvidere, at A senest den 11. november 2019, hvor han frafaldt sin påstand om erstatning for erhvervsevnetab, konstaterede, at han ikke havde et erhvervsevnetab på mindst 15 % pr. 1. december 2015, og at et eventuelt krav om tabt arbejdsfortjeneste derfor ikke ophørte pr. 1. december 2015 som følge heraf, jf. erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt.

Også af den grund er det af A anførte om erstatning for erhvervsevnetab ingen undskyldende omstændighed for, at han først den 13. august 2020 – 9 måneder efter han frafaldt sin påstand om erhvervsevnetab – nedlagde påstand om tabt arbejdsfortjeneste, jf. bl.a. FED2000.162, FED2003.278, FED2006.23, Vestre Landsrets kendelse af 19. marts 2010 og Retten i Sønderborgs dom af 27. februar 2013.

Sagen skal derfor afvises.

...”

Parterne har under delhovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

A har i sit processkrift 2 af 11. november 2019 frafaldet kravet på erstatning for erhvervsevnetab og i sit processkrift 3 af 13. august 2020 frafaldet kravet på yderligere godtgørelse for varigt mén. Sagen drejer sig på nuværende tidspunkt derfor kun om kravet på tabt arbejdsfortjeneste.

Denne sag angår prøvelse af en myndighedsafgørelse, hvor Ankenævnet for Patientforsikringen den 8. marts 2017 traf afgørelse om, at A ikke havde ret til godtgørelse for varigt mén, tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab.

Det fremgår af klage- og erstatningslovens § 58 d, stk. 2, at sag ved domstolene skal anlægges inden 6 måneder efter, at Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse er meddelt. Denne frist blev meddelt A samtidig med afgørelsen af 8. marts 2017.

Påstanden om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste blev fremsat i processkrift 3 af 13. august 2020. Kravet vedrørende erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er

således indbragt for domstolene mere end 6 måneder efter, at Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse herom blev meddelt A Den omstændighed, at der i stævningen er fremsat et anbringende om krav på tabt arbejdsfortjeneste, og der i processkrift af 11. november 2019 er taget forbehold for at fremsætte krav herpå, kan ikke føre til, at kravet kan anses for indbragt for domstolene inden søgsmålsfristens udløb.

Det forhold, at A indbragte de dele af Ankenævnets afgørelse, der drejer sig om varigt mén og erhvervsevnetab inden fristens udløb, og dengang mente, at det var muligt at skønne over hans erhvervsevnetab pr. 1. december 2015, kan ikke føre til, at der kan ses bort fra den betydelige overskridelse af søgsmålsfristen på 3 år.

Retten finder endvidere ikke, at det forhold, at Ankenævnet for Patienterstatningen ved afgørelse af 12. august 2020 ændrede sin vurdering af A's varigt mén til 5%, udgør sådanne særlige undskyldende omstændigheder, at der kan ses bort fra overskridelsen af søgsmålsfristen.

Ankenævnet for Patienterstatningens afvisningspåstand tages derfor til følge.

Sagsomkostninger

Det har været nødvendigt for A at anlægge sagen for at få tilkendt godtgørelse for yderligere varigt mén. A har kun i meget begrænset omfang fået medhold i forhold til sagens samlede værdi, hvorfor retten ud fra en samlet vurdering af sagens resultat og de nedlagte påstande og anbringender finder, at han skal betale delvise sagsomkostninger til Ankenævnet for Patienterstatningen.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 78.750 kr. incl. moms**). Det er oplyst, at Ankenævnet for Patienterstatning ikke*) er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Sagen afvises.

A skal til Ankenævnet for Patienterstatningen betale sagsomkostninger med 78.750 kr. incl. moms. **)

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

*) Rettet i medfør af retsplejelovens § 221, stk. 1, således at der tilføjes ikke.

Retten i Randers 4. december 2020

**) Rettet i medfør af retsplejelovens § 221, stk. 1, således at 63.000 kr. erstattes med 78.750 kr. incl. moms.

Retten i Randers 15. december 2020

Vejledning

Retten har afsagt dom i sagen.

Hvis du er utilfreds med afgørelsen, kan du som udgangspunkt anke dommen til landsretten. Hvis du kun er utilfreds med dommens afgørelse om sagsomkostninger, kan du kære denne del af afgørelsen til landsretten.

Ikke alle afgørelser kan ankes eller kæres

Dommen kan kun ankes, hvis forskellen mellem byrettens dom og det resultat, du ønsker at opnå i landsretten, er over 20.000 kr. Hvis forskellen er mindre, skal du have tilladelse fra Procesbevillingsnævnet for at anke.

Landsretten kan afvise at behandle en ankesag, hvis landsretten vurderer, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten.

Du kan kun kære afgørelser om sagsomkostninger, hvis omkostningsbeløbet er fastsat til mere end 20.000 kr., eller hvis retten har bestemt, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger, og du kræver, at modparten skal betale mere end 20.000 kr. I andre situationer kan omkostningsafgørelsen kun kæres, hvis du får tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Frister for at anke og kære

Fristen for at anke er 4 uger fra dommens afsigelse. Hvis du ikke kan anke uden en tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden 4 uger.

Fristen for at kære omkostningsafgørelsen er 2 uger fra dommens afsigelse. Hvis du ikke kan kære afgørelsen uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden 2 uger.

Sådan gør du, hvis du vil anke eller kære

Du kan anke dommen på minretssag.dk ved at trykke på knappen "Opret appel" og derefter vælge "Anke" og følge vejledningen der. Hvis du vil kære omkostningsafgørelsen, skal du vælge "Kære" og følge vejledningen der.

Hvis du ønsker at søge tilladelse til anke eller kære hos Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere din ansøgning til Procesbevillingsnævnet. Du kan ikke indle-

vere ansøgningen på minretssag.dk. Du kan få mere vejledning om, hvordan du søger tilladelse hos Procesbevillingsnævnet på domstol.dk.

Du kan få mere vejledning blandt andet om retsafgift på domstol.dk.

Publiceret til portalen d. 15-12-2020 kl. 13:08

Modtagere: Advokat Sara Due Ilsøe, Advokat (L) Henrik Ejlersen, Sagsøgte

Ankenævnet for Patienterstatningen (afsluttet), Sagsøger A

(afsluttet)